

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 458. Leonis Pap. Annus 19. Leonis 2. Maioriani 2. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

confractio omnium Christianorum est iustitia, liberaret haec S. Leo ad Leonem Augustum prope finem anni huius, nempe Kalendis Decembris. Ad haec usque tempora potuerunt fallacis suis implicatum tenere hereticum imperatorem de indicendo Concilio, qui tandem his S. Leonis literis proposito desistit.

LVII. Alerat in Palatio Basilisensis, quo postea in usum Imperatorum: hic licet specie tenus se Catholicum profiteretur, hostis tamen erat Chalcedonensis Concilij, quod bartholomaeo clanculo: cuius putamus persuasione ita recedendum fuisse Leonem Imperatorem, & persuasum de nouo celebrando Concilio. Sed Leonis Papa praevaleuit auctoritas, cuius impulsu tandem anno sequenti (vt suo loco dicemus) Timotheum abijciendum, & alium in eius locum subrogandum praecipit. Addit ad haec Euagrius: Primum igitur Leo Episcopo antiquae Romae professione Concilij Chalcedonensis scripsit, creationem Timothei, et contra Ecclesiam legem, factam improbat. Quam Leonis epistolam Imperator per Silentiarium eum mandata exequentem Timotheo Alexandrino Antistitum: cui respondit Timotheum, & cum Concilio Chalcedonense, tum Leonis epistolam coarguit. Illarum epistolarum exemplaria extant in litteris Leonis Imperatoris generatim ad omnes scriptis haec Euagrius.

LVII. Reliquum autem est, vt quae Orientales diuersarum prouinciarum Episcopi ad Leonem Imperatorem rescripserint, cum Metropolitanis singuli, qui de fide Catholica sententiam, & de fide decreto Concilij Chalcedonensis, litteris ipsius fuissent interrogati. Rem ipsam Liberatus Diaconus his paucis absoluit. Refertur inquit Chalcedonensem Synodum vsque ad sanguinem vindicandam, id quod non alteram fidem tenent, quam Synodus Nicaea constituit: Timotheum vero non solum inter Episcopos non haberi, sed etiam Christianam appellationem privari. Et haec epistola, ve rationes Episcoporum omnium in vno codici corpore posita, recantur in Synodo haec Liberatus.

LV. Exant viginti septem prouinciarum Metropolitanorum cum subscriptione suorum Episcoporum epistola ea de re simul redita ad Leonem Imperatorem: quae omnes eodem sunt argumento scriptae, in vnam sententiam conspirantes in confirmando fidei decreto edito in Concilio Chalcedonensi, atque damnatione Timothei pseudoeppiscopi Alexandrini: de quibus haec Euagrius: Porro alij itidem Episcopi Chalcedonensis Concilij firmiter adhaerere decreuerunt, & creationem Timothei consentientibus suffragis damnauerunt. At Solinus Amphilocho Episcopo Sydia epistolam scripsit ad Imperatorem, in qua vti contra Timothei creationem grauius vociferatur, sic Concilium Chalcedonense improbat: quae res sunt etiam a Zacharia Rhodore litteris mandata, ipsa epistola Amphilocho in eum libro posita. ista Euagrius. Porro reperitur quoque post haec scriptis idem Leo Imperator ad sanctissimos monachos Simeonem Seylitam & alios magni nominis anachoretas, sed anno sequenti potius, quam praesentia. agemus de his itaque suo loco.

LV. Hoc item anno Rauennae creatus est Imperator Occidentalis Imperij Valerius Maiorianus, nepos illius Maioriani, de cuius genere ista Sidonius:
Fertur Pannonia quae Martia pollet Achintus
Ilyricum rexisse solum cum tractibus Istri
Huius annus. Nam Theodosius quo tempore Syemij
Augustum sumpsit nomen, per veramque Magistrum
Militiam ad partes regni venturus Eoas,
Maiorianum habuit, & paulo post:
Hanc saceram pater huius habet vir clarus, & vno
Caelmine militis semper contentus, vt vnum
Caelsum in dubijs iunctis sequetur amicum, &c.
Fuerat enim ob victos Franchos & superatos Alemannos
iam Magister militum creatus: quae omnia pluribus Sidonius
enecant: additque summa concordia creatum fuisse
Imperatorem, annuentibus simul Senatu atque militibus
& Leone Imperatore, dum ait:

Simul ordine vobis
Ordo omnia regnum dederat, plebs, curia, miles,
Et collegi simul, subdit de victoria, simulac creatus est
Imperator, obtrenta de Wandalis, quos ad Campanum

litus classis Genserici Regis inuenerat, in ipsum consilium
hec nobis factis ad noui Imperatoris exordium consignantur.

Hoc etiam anno defunctam esse Iuuenalem Hierosolymorum Episcopum, cum defisset annos viginio octo, Cyrillus monachus in Vita sancti Sabae Abbas, res sui temporis posteris tradens, narrat his verbis: Cum Sabae hoc quidem monasterio annos decem transisset, atque verò ageret annuum decimum octauum, quo Marcellianus & Iuuenalis ambrosijque religiosi, ille ab Imperio, hic autem a Pontificatu morte desistunt, &c. Fertur idem Iuuenalis ex maiorum traditione de Transitu Virginis libellum scripsisse tradit hoc Nicephorus, sed quod addit sepulchrum Dei genitricis ab eodem translatum fuisse Constantinopolim, de inhaerentibus ipsi lapidibus intelligendum potest quidem (vt suo loco dicemus) non in mobili lapide, sed in montis cupe illud more Iudaeorum fuerat excavatum, vacasse autem successore Episcopo Hierosolymitanam sedem vsque in annum sequentem, Acta Quatuor anachoretarum nos admovent, in quibus qui nomen numeratur annos Leonis Imperatoris, idem Anastasij sedis recenseatur octauus, adeo vt qui primus Anastasij, idem Leonis fuerit annus secundus: agemus ergo de eius creatione anno sequenti.

LVIII. Quo item anno Sabae sanctorum monachorum vindex, vsque egregia sanctitate conspicuus, in Palaestina perrexit adolescens, ad magnam Euthymium, cuius ageret annum aetatis suae decimum octauum, natus nimirum (vt idem Cyrillus tradit) sub Theodosij Minoris Consulatu decimo septimo: iste quidem hoc anno adobilem structuram iecit egregia fundamenta, dicturi sumus de eo saepe inferius pro temporis ratione, & retum ab eo gestarum occasione. Cum enim plurima turba monachorum, Eutychetis atque Dioscori veneno semel hausto, non a Catholica tantum fide, sed & ab omni monastico instituto penitus demersisset: summa Dei misericordia factum est, vt eiusdem monasticae professiones homines sublimem perfectionis culmen attigerint, iidemque in Palaestina claruerint, nimirum Euthymius, Sabae Ioannes cognomēto Silentiarius, Cyriacus, Gerasimus, Theodosius, & alij plures: quorum res gestas, qui eodem vixit tempore Cyrillus, posteris (vt diximus) commendauit.

IESU CHRISTI Annus 458.

LEONIS PAP. LEONIS I. IMP.
Aetatis 19. MAIORIANI I.

NOVVS annus nouis Consulibus, ambobusque nouis Augustis, Leone & Maiorianis, vniussque Imperij summam aetatem speritur, qui Christi Redemptoris numeratur quadringentesimo quinquagesimo octauus. Porro Consulatum Maioriani Panegyrico celebravit Sidonius Apollinaris: qui clarissimus genere, litteris probe excultus, eodem tempore publicis insignit monumentis honestati, gemina namque coronata, donarique statua in Foro Traiano: nam ipse ad Firminum suum post alia haec habet:

Siffimus partu geminis apertis
Fronda coronae:
Quam mihi indulsit populus Quirini
Blattifer, vel quam tribuit Senatus:
Quam per totorum dedit ordo confori
Iudiciorum:
Cum meo post statuum perentem
Nerua Traianus titulus videret
Inter antores vtriusque fixam
Biblistores, alludit Sidonius ad Forum Traiani,
vbi huiusmodi statuae collocatae solite erant.

Maiorianus autem, postquam adijt Consulatum, haec ad Senatum, cum esset Rauennae, conscripsit:
Imperatorem me factum, Patres Conscripti, vestra electionis
arbitrio,

LIII
LII
LI
LV
LVII
LVIII
LIX
LX
LXI
LXII
LXIII
LXIV
LXV
LXVI
LXVII
LXVIII
LXIX
LXX
LXXI
LXXII
LXXIII
LXXIV
LXXV
LXXVI
LXXVII
LXXVIII
LXXIX
LXXX
LXXXI
LXXXII
LXXXIII
LXXXIV
LXXXV
LXXXVI
LXXXVII
LXXXVIII
LXXXIX
LXXXX
LXXXXI
LXXXXII
LXXXXIII
LXXXXIV
LXXXXV
LXXXXVI
LXXXXVII
LXXXXVIII
LXXXXIX
LXXXXX
LXXXXXI
LXXXXXII
LXXXXXIII
LXXXXXIV
LXXXXXV
LXXXXXVI
LXXXXXVII
LXXXXXVIII
LXXXXXIX
LXXXXXX

LVII.
LXVIII.
LXIX.
LXX.
LXXI.
LXXII.
LXXIII.
LXXIV.
LXXV.
LXXVI.
LXXVII.
LXXVIII.
LXXIX.
LXXX.
LXXXI.
LXXXII.
LXXXIII.
LXXXIV.
LXXXV.
LXXXVI.
LXXXVII.
LXXXVIII.
LXXXIX.
LXXXX.
LXXXXI.
LXXXXII.
LXXXXIII.
LXXXXIV.
LXXXXV.
LXXXXVI.
LXXXXVII.
LXXXXVIII.
LXXXXIX.
LXXXXX.
LXXXXXI.
LXXXXXII.
LXXXXXIII.
LXXXXXIV.
LXXXXXV.
LXXXXXVI.
LXXXXXVII.
LXXXXXVIII.
LXXXXXIX.
LXXXXXX.

MAIORI- ANVS AD SENATVM

arbitrio, & fortissimi exercitus ordinatione, agnosce. Absit ordinationi omnium propria Diuinitas, qua regni nostri augeat pro vestra utilitate & publica successu, qui ad iustitiam Principatus apicem non voluntate mea, sed obsequio publica deuotionis accessi, ne aut mihi soli viderem, aut ingratus Republica, cui natus sum, sub hac recitatione iudicaret. Dicat quoque Iano Kalendu suscepti feliciter Consulatus exercimus fasces, ut presens annus nascentis Imperij nostri incrementa suscipiens, nostro etiam nomine signaretur. Fauet enim Principi, quem fecistis, & tractandam rerum curam participare nobiscum, ut Imperium, quod mihi, vobis ad iustitiam datum est, studijs communibus augeatur. Praesumite iustitiam nostris vigere temporibus, & sub innocentia merito proficere posse virtutes.

III.

Nemo delationes metuat, quas & privati in aliorum moribus condemnauimus, & nunc specialiter persequimur. Nullus calumnias reformidet, nisi quas ipse commoverit. Apud nos tam Patre Patrioq, nostro Ricimere, rei militaris per vigili cura Romani Orbis statum, quem communitibus exorbis, & ab externo hoste & domestica clade liberatum, propria Diuinitate seruamus. Per institutionis nostrae vobis inesse noctiam, quam mihi amore vestrum via & patriorum quondam socijs indubitanter exponeret. Enitartamen rebus communibus (si sperna concesserit) auctoritate Principis & obsequio college, ut vestre in me vobis non possit displicere iudicium. E manu diuina. Optamus vos felicissimos & florentissimos per multos annos bene valere, sanctissimi ordinis Patris Conscripti. Data Idibus Ianuarij, Rauennae, Maioriano Augustoprimo Consule. Idemque septimo Idus Martij publicae indulgentiae edidit sanctionem, qua tributa omnia in presentem vsq, annum non soluta, quae multiplicata erant, penitus relaxauit.

IV.

Sed & hoc eodem anno promulgauit edictum aduersus eos, qui filias virgines inuitas coebant sacrum velum accipere, Deoque in perpetuo virginitatis cultu dicantur prohibens, ne aliqua huiusmodi a parentibus oblata virgo, ante quadragessimam aetatis annum sacrum velamen acciperet, ut vsque ad illud tempus libera esset, posteaque nubere, si veller. Eadem quoque lege perterrita exagitauit viduas illas, quae non amore continentiae, sed viri liberius vluerent, retagerent nuptias iterare. Haec quidem suadente S. Leone Romano Pontifice, qui Ecclesiastico decreto eadem prohibuerat, fuisse a Maioriano constituta, ad coercendam nobilitatis Romanorum potentiam vim inferentium filiabus; quae de eodem sancto Leone habentur scripta in libro de Romanis Pontificibus, satis ostendunt, dum haec ab ipso instituta esse, traditur his verbis: Hic quoque constituit, ut monacha non acciperet velaminis capiti benedictionem, nisi probata fuerit in virginitate annis quadraginta. Porro idem sanctus Leo de virginibus, quae sepe habitum virginitatis inceperant, ad Rusticum Narbonensem ita relictis: Puelle, quae non coacti parentum imperio, sed spontaneo iudicio virginitatis propositum atque habitum susceperunt, si postea nuptias elogent, praeuaricantur, etiam si consecratio non accepit, cuius vtiq, non fraudaretur munere, si in proposito permanerent. Ex his inter Regis lectos, cum de rebus factis Imperatores leges sanciuere, id ipsum admonitione SS. Praesulum requiritur eorum officium ex scriptis legibus statuisse, nihil enim ut Imperatori coequerentur auctoritate, qui sanctiones Ecclesiasticas paripendere.

V.

His igitur optimis legibus Maiorianus primordia stabilivit Imperij, quod & munivit ministris insignibus: co-tulit enim Ricimero exercitum gubernandum, Magistrum constituens milicum, quem Sidonius pluribus laudat. Magistrum vero Scrinij creauit Petrum, quem idem auctor in eodem de Maioriani Consulatu Panegyrico valde commendat; eundemque poetis facultatibus apprimè imbutum tradit, dum editi ab eo libri, scribens ad Tonnantium, meminit.

VI.

Sed ad res Orientales haereticorum turbinibus agitatae transseamus. Cum Leo Imperator datas a sancto Leone Romano Pontifice Kalendis Decembris anni superioris litteras accepisset, & quae esset de indictione noui Concilij eius sententia, percepisset: a captis penitus destitit, ad ipsumque referens, se et in omnibus assensurum fore

pollicitus, ad componendas tamen res Orientalis Ecclesiae petijt ab eo legatos mitti Constantinopolim. Annuit his libenter sanctus Leo, & absque mora ad eundem reddidit litteras: hoc ipso anno, vigesima secunda die Martij: contestatus tamen est illis, non se missurum legatos ad disputandum cum haereticis; quod non esset Ecclesiasticae dignitatis ac maiestatis, in dubitatione reuocare, ac rursus disceptationi subijcere, quae a uenientiam fuissent definita Concilij. Exigunt autem a nobis dignitas argumenti, personarum sublimitas, atque uilitas rerum, hanc Leonis ad Leonem (cum dies dies eruditat verbum) epistolam recitare, & tanquam Ecclesiasticam regulam exhibere, quae omnes erudiantur, post factas sanctas Patrum in Spiritu sancto legitime simul congregatorum definitiones, non esse haereticorum petulantiae acq, garrulitati vllatenus assentiendum, ut rursus de istdem agatur, atque Catholicae veritatis amplitudo iterum subijciatur arbitrio iudicantium. Sed ipsam reddamas epistolam:

Multo gaudio mens mea exultat in Domino, & magna mihi est ratio gloriam, cum elementis vestre excellentissimam fidem augeti per omnia dona gratio caelestis agnosco, & per incrementa diligentia deuotionem vobis animi sacerdotali experior. Nam in vestra pietatis alloqui non dubie patet, quid per vos in totius Ecclesiae salutem Spiritus S. operetur, & quantum vniuersorum Fidelium precibus sit optandum, ut in omnem gloriam vestram extendatur Imperium, quae supra curam rerum temporalium religiose prouidentie famulatum diuinis & aeternis dispositionibus perseruanter impendit: ut scilicet Catholicae fides, quae humanum genus sola viuificat, sola sanctificat, in vni consensione permaneat, & dissensionem, quae deterronarum opinionum varietate nascitur, a soliditate illius perire, supra quam cunctis Dei adificatur, abigantur. Haec autem Dei numerata ita diuinitus demum nobis consecratur, si de his, quae praesentia sunt, non inueniamur ingrati; & tam quam nulla sint, quae ad ipsi sumus, contraria patitur expectamus. Nam quae praesentia sunt querere, quae per secl, sunt retrahere, & quae sunt de-finita conuelleret, quid aliud est, quam de ad ipsi gratiam non referre, & ad interdicta arboris cibum mortifero appetitu mortificare cupiditatis extenderet.

Vnde quia ad pacem vniuersae Ecclesiae, & ad custodiam Catholicae fidei cura dignissimi solliciti erer, sperere videnter agnoscti, quod maxime haereticorum audetur insidij, ut inter Eutycheus, Dioscorij, discipulos, & eum, quem apostolica fides direxerit, dis-agenitor, tanquam mihi fuerit ante definitum, tractatum habeatur; & quod totius mundi Catholici sacerdotis in sancta Chalcedonensi Synodo prodant, gaudent, firmatum, in inuicem etiam sacratissimi Concilij Nicensi efficitur infirmum. Quod enim nostris temporibus apud Chalcedonem de Dominus nostri Iesu Christi incarnatione firmatum est, hoc etiam apud Nicenam synodum ille Patrum numerus definitum, ne Catholicorum consensio aut vniuentum Dei Filium in aliquo crederet Patri imparem, aut eundem, qui factus est Filius hominis, non veram carnis nostra atq, anima habuisset naturam. Detestandum ergo nobis est, perseveranterq, vitandam, quod fraus haereticis vixit obtinere: nec in aliquam disceptationem pie & plene definita reuocanda sunt: ne ad arbitrium damnatorum ipsi de his videamur ambigere, quae manifestum est per omnia Prophetica & Evangelica & Apostolica auctoritatum conserere.

Vnde si qui sunt, qui ab his, quae celitus sunt constituta, dissentiant: suis opinionibus relinquuntur, ab unitate Ecclesiae cum ea, quam elegere, peruersitate discedant. Nam nullo modo fieri potest, ut qui dumtaxat audent contradicere sacramenti, aliqua nobis comunione socientur. Latent se in sui eloqui vanitate, & de argumentationum suarum veritate, quae inimica est fidei, gloriantur: nobis placet Apostolicis obedire praeceptis, dicentibus: Videte h ne quis vos decipiat per philosophiam, & inanem seductionem hominum. Nam secundum eundem Apostolum: Si quis destruxit, hoc edifico: praeuaricatorum me constructo? & eis me vltionum conditionibus subdo, quas non solum auctoritas beatae memoriae Principis Marciani, sed etiam ego me a consensione firmam: quia sicut sancte veraciter, dixisti, Perfulio incrementum, & adiectionem plenitudo non recipit.

Vnde cum hoc feciam, te, venerabilis Princeps, sincerissimo veritate lumine tribuimus in nulla parte nutare. sed, an do per secl, q,

FOETICO

STR

SCR

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

LEO

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

Leo

judicio à prauis rebus discernere, & à reſurgendo amplectenda diſtin-
dere: obſero ne humilitatem meam de diſſidentia pueri eſſe culpandam
cūm hæc mea cautio non ſolum vniuerſali Eccleſiæ conſulas,
ſed etiam tue gloriæ ſanctetur; ne ſub Imperij tui tempore, & ha-
reticorum aucta videatur improbitas, & Catholicorum perturba-
ta ſecuritas. Quamuis ergo multum per omnia de pietate & veſtra
corde conſidam, & per inhabitantem in vobis Spiritum Dei, ſatis
vos inſtruitos eſſe perſpiciam, ne ſidei veſtræ vllus poſſit error illade-
re: præceptioni tamen veſtræ in eo adnitare obedire, vt aliquos de
ſatribus meis dirigam, qui apud vos præſentia mee inſtar exhibeant,
& quaſi Apoſtolice ſidei regula, licet (vt dixi) vobis bene ſit nota,
demonſtrent, pateſcentes in omnibus & probantes, non eſſe Domini-
um inter Catholicos computandos, qui definitiones venerabilis Syno-
di Nicenæ, vel S. Chalcedonenſis Concilij regulas non ſequuntur:
cūm vtrorūq; ſancta decreta ex Euangelico & Apoſtolico ſit ma-
xiſſimum fonte prodire, & quicquid non eſt de irrigatione Chriſti,
procul eſſe vpereri.

XI. Peroneſat igitur pietas veſtra, venerabilis Imperator, vos, quos
ſpondeo dirigendos, non ad conſurgendum cum hoſtibus ſidei, nec
ad certandum contra illos, à ſede Apoſtolice profecturos: quia de re-
bus & apud Nicæam & apud Chalcedonem, ſicut Deo placuit, de-
ſinitū nullum andemus inire tractatum; tanquam dubia vel in-
firmis ſine, que tanta per Spiritum ſanctum ſunt auctoritas. Inſtru-
cti autem parvulorum noſtrorum, qui poſt lætū alimoniam iu-
bo deſiderant ſolidiore ſatiari, miniſteri noſtri præſidium non re-
gamus. Et ſicut ſimpliciores non ſeruiamus, ita à rebellibus hereti-
cis abſtineamus, memores præcepti Domini dicentis: Nolite dare
ſanctum canibus, neque miſeris margaritas veſtras ante porcos.
Nimis quippe indignum, niſiſque iniuſtum eſt, eos ad libertatem
diſſertationis admitti, quos ſignificat Spiritus ſanctus per Prophe-
tam dicens: Filij alieni mentis ſunt miſi. Qui etiam ſi Euangelio
non reſiſterent, de illis tamen ſe eſſe monſtrarent, de quibus ſcriptum
eſt: Deum ſe proſequentur ſerui, ſalū autem negant: Clamante ad-
huc iuſti Abel & ſanguine aduerſus impium Cain: qui increpatus à
Domino non requieuit ad penitentiam, ſed exarſit ad eadem.
Cuius vindictam ſic Domini iudicio volumus reſeruari, vt impro-
bis prædo & parricida crudelis in ſeipſum recidat, & noſtra non
tenet. Neque ſancta Eccleſiæ Alexandrinæ lamentabilem cap-
ſiuitatem patiamini vltius prolongari: cū oporteat ſidei veſtræ,
juſtitiaque præſidio ſuam reſtitui libertatem, vt per omnes Aſi-
æ vrbis dignitas Patrum, & ſus ſacerdotale reparetur. Data
vndecimo Kalendas Aprilis, Leone & Maioriani Auguſtu Conſuli-
bus.

XII. Quod autem nullain his de legatorū nominibus men-
tio habeatur, alias præter has literas à Leone Pontifice das
tas exiſtimamus, quibus ex more de certis miſſis legatis &
eorundem commendatione ſit actum. Quibus autē hi fue-
runt, ex euſdem S. Leonis Papæ literis * ad Gennadium
Conſtantinopolitanum ſedis hoc anno poſt Anatoſium ſuc-
ceſſorem datis ſatis poteſt intelligi; miſos nimirum fuiſſe
Episcopos Domitianum & Geminianum: ſed quarum
Eccleſiarum Episcopos fuerint, mentio ibi nulla eſt. putat
tamen Geminianus illic fuiſſe ſanctitate clarus Muti-
neſis Episcopos, quem eius Acta habent clariffime tempo-
ribus Aſiæ, Domitianum autem Episcopum, qui hoc tē-
pore claruerit, inuenimus neminem præter Catalaunen-
ſem ſanctitudine æquè conſpicuum, cuius eſt mentio in
Concilio Turonenſi, & apud Venantium Fortunatum,
vt notauiſus in Romano Martyrologio, vbi vtriuſque
certi dies eorum natalibus habentur adſcripti. Porro hoc
eodem anno ad eundem Leonem Imperatorem ſanctus
Leo Papa prolixiorē dedit epiſtolam de Verbi incarna-
tione conſcriptam cum appendice ſententiarum ſancto-
rum Patrum de eadem incarnatione vera certaque re-
ſtantium: eſt eius exordium f: Promiſſiſſe me memini,
&c.

XIII. Sed & eodem menſe Martij, quo (vt vidimus) ad Leo-
nem Imperatorem recitatam nuper S. Leo ſcripſit epiſto-
lam, dedit aliam ad Anatoſium & Conſtantinopolitanum
Antifiſitem, redarguens eum, quod non eo mudo, quā de-
cebat, hereticos pœnitentes recipere in Eccleſiam; &
quoniam modo eſſet eorum recipienda conſeſſio, doceret
quod & diligenter attende. Cū enim ſolius eſſet ſedis
Apoſtolice iuris, pœnitentes hereticos recipere in Eccle-
ſiam; vt hoc ipſum idem Anatoſius Conſtantinopoli præ-
ſtare poſſet, delegauerat eidem ipſe Pontifex vices ſuas:
quibus ille abuſus, Atticum quendam præſbyterum lap-
ſum in hæreſim, ſpeciem quandam pœnitentiæ præſe-
rentem, abſq; legitima ſatiſſactione inter Catholicos eſſe
patebatur: cuius rei cauſa idem S. Leo Papa commotus,
litteris ad eū datis amice redarguit, hæc inter alia ſcribens:
Admonui, ne ad negligentiā reſtoris referretur, ſi quiſquam in
Eccleſia Catholica ea prædicare præſumeret, qua hereticorum ſen-
ſibus conuenirent: Quod vtrum veraciter ſama iactaret, dilectio-
nis tue inquirendam iudicio delegaui: noque in aliquo honorem
tuum leſi, cui diſſidentia ea, que ad me erant perlata, commiſi: Vt
ſcilicet Atticus præſbyter, quem tanta audere cognoſceram, niſi perſe-
ctā ſe ſatiſſactione purgaſſet, & non ſolum voce hereticos, ſed etiam
propria manu ſubſcriptione damnaſſet, à communione gratia eſ-
ſet alienus. Qui ſerua mitrendo dubie ſidei & proſeſſionis incer-
tū, confirmat: megi quā diluit, quicquid ad nos de eo ſama incer-
tūterat: cūm ſe conſcientiam ſuam voluſſet probare ſinceram, non
Eutyberem ſibi odioſum fuiſſe, ſed quod per ſidam ipſius reprobarer
atque damnaſſet, debberat conſteri: quia aliud, hæc humana et-
iam inter Catholicos ſimulacra, aliud diaboli, quos ſides Catholi-
ca damnat, erroris: & prædō pōſt, quoniam modo recipien-
dam Atticus eſſet, docet his verbis:

XIV. Præſertim autem Atticum vt ab omni ſuſpicionē contraria libe-
raretur: quid in Eutybere anat hematis, & damnet, cuius ſer-
uſſendat: & in damnationem erroris expreſſi, remota omni dubi-
tatione, ſubſcribat; ita vt Chalcedonenſis Synodi definitionem de
ſide, cui etiam dilectio tua ſubſcribendo conſenſit, & quam Apoſto-
lice ſedis firmam auctoritatem præſeſſetur ſe per omnia ſeruatūrum,
ad eū ſubſcriptione propria manu, qua in Eccleſia, Chriſtiano po-
pulo præſente, recitauerat: vt pro Catholica ſide neque nos negligentis,
neque ipſe vltra ſuſpicionē habeatur. hæc S. Leo ad Anatoſium,
more maiorum, ac ad eice homo in Eccleſiam peccans,
abſque Eccleſiæ præſentia ſcilicet poſtali Orthodoxi, re-
cipiatur: cuius quidem præſis plura ſuperius ſingulis ſpar-
ſat omis ex epiſtola prodidimus.

XV. Inter hæc autem Leo Imperator conſulturus in omni-
bus Catholice ſidei: eſti anno ſuperiori ex vniuerſo Orbe
Orientali exegerat litteris ab Episcopis Catholice ſidei
confeſſionem, quā illi cū Chalcedonenſem Synodum
complobarent, tum impudentem Timotheum condem-
narent: adhuc putauit vile fore ad ſimplicium corda po-
tiſſimum confirmandam, ne hereticorum vacillarent im-
pulſibus, & labefactarentur iſtibus, ſi ſanctiſſimorum v-
rorum, quos Deus innumeris miraculis illuſtraſſet, qui &
vitæ miſſica ſanctitudine vbi que ſplen deſerent, ipſum
Chalcedonenſe ſidei decretum reſtitutione corrobora-
ret, quod idem plane videri poſſet, ac ſi fidem Catholicam
omnium ſcripſiſſent & ſubſcriptione firmatam, etiam mi-
raculis conſignaret. Quamobrem conſilium illud iniſe, vt
ſcriberet ad celeberrimi nouiſis ſanctos anachoretas,
præcipue verò ad magnum illum adhuc ſuperſitem Si-
meonem, quem ſuper omnes mortales columnæ incol-
tus euexerat, ac ſubinde ad alios, ad quos ſingulos dedit e-
piſtolas certis nuncijs.

XVI. Contigille verò huiusmodi ad ſanctos anachoretas le-
gationem hoc anno, non autem ſuperiori, ex eo induci-
mur, quod reddite ad Imperatorem litteræ datæ legun-
tur (vt dicemus) menſe Auguſti hoc anno ſecundo ipſius
Leonis Imperatoris. De his autem agens Euagrius, hæc
ait: Non diſſimiles ab eodem Imperatore ſcriptæ fuerunt litteræ
item ad alios Episcopos, cum ad viros illuſtres, qui id temporis (vt
ſuprà demonstratum eſt) vitam in opem in rebus omnibus ad vultum
neceſſarij deſtitutam egerunt: ex quorum numero Simeon,
quo ſuperius noſtra mentionem ſcit hiſtoria, ſuit; qui quidem pri-
mus omnium capit in columna habitare, illudq; dondeſſy genus in-
uenit. his adnumerati Baradatus & Iacobus Syri. eſt horum il-
luſtris memoria apud Theodoretum id libro Sanctorum
Deum amantium Patrum. Per Eutropium enim Magi-
ſtrianum ad Jyriæ anachoretas Imperatorem miſiſſe lita-
ras, habet idem Baradatus in epiſtola ad ipſum reddita.
Subdit verò Euagrius hæc inferius ſequenti capite: Simeon
item vir ſancta memoria vinas de eſſiſſim rebus ſcripſit epiſtolas
ad eam ad Leonem Imperatorem, ad Baſilium Antiochia Episco-
pum

XVII. Litteræ
IMP. AD
SS. ANA-
CHORETAS.
Eug. lib.
2. cap. 1
Simplic.
Theod.
lib. 55.
Pat. c. 21.
& 27.

XVIII. Annal. Eccl. Tom. 6.

XIX. M

XVIII.

EPHES. 31. MEON. S. STYLIT. 8. AD BASSI. LIV. Ephes. 31.

C

XIX.

CYR. ET AN. DYM. CON. CILIO. RYMDE. ORETIS.

b Apud Sar. 11 die Decemb.

XX.

c Theodo. lib. 55. Pat. c. 27. DEBARA. DATO A. NACHO. RETA.

XXI.

THEODO. TO EPISC. OREM. PERAT.

XXII.

non alteram. Quam eam, qua est ad Basilium, utpote breuem, in hac me ponam h. flor. a. cuius hac est sententia:

Domino meo religiosissimo, sanctissimo, Deo, carissimo Basilio archiepiscopo, Simeon humilis peccator, in Domino salutem:

Lam opportune dicere possimus: Benedixit Deus, qui non amovit orationem vestram & misericordiam suam a nobis peccatoribus. Nam litterae vestrae amantissimi accepimus ad mirum sum singulari studio & pietate imperatoris nostri sanctissimi, quae non modo erga sanctos Patres, verum etiam erga fidem ab illis confirmatam demonstravit, declaravit, Verum hoc non ex nobis donum (ut S. loquitur Apostolus) sed ex Deo, qui per preces vestras hanc propensionem illi largitus est voluntatem. Postea adiungit ista: Quapropter ego abieci & viliis vermibus monachorum, Imperatori significavi, tuus quid ipse de fide sexcentorum illorum & triginta SS. Patrum Chalcedone in unum concorditer senserim, cum me illi adherescere, & ab eadem non recedere, utpote S. Spiritus afflatus demonstrata & confirmata, affirmavi.

Nam si Saluator adest in medio duorum vel trium in nomine eius congregatorum, qui seripserint, ut tam multorum, tamque SS. Patrum non interfuerint Concilio, cum Spiritus sanctus fuerit cum illis ab initio & postea? Quamobrem confortare & esse robustus in vera pietate & fensione, non aliter atque Iesus filius Naue servus Domini in populo Israelitico gubernando, & de quo: Vniuerso clero tuae sanctitati obsequenti, & populo benedicto ac fidei, si nec, quos saluare dicitur, haec magnus ille ad Basilium Antiochenum Episcopus optinuit. Intellegit, lector, quanti vir ille diuinus, totius Orbis luminare repledens, miraculorum radijs vbique refulgens, quanti inquam, fecerit sacra Conciliorum decreta: ut planè per ipsum Deo sacrum organum non nisi Spiritum sanctum esse locutum, quisque, dummodò mentis sit compos, intelligat. Vtinam ita his addere liceret & eam, quam scripsit eidem Simeon ad Leonem Imperatorem epistolam, cum tanti viri singulis apices quibusuis gemmis pretiosiores extiterint. Factum verò esse legatione ad Simeonem ad Leonem Imperatorem Sergium monachum, per eundemque missum cunctulum suum ad eundem Augustum, habent Acta S. Danielis cognom. Styli: sed quoniam casu eandem vestem ipse Daniel accepere meruerit, suo loco dicemus.

Extat autem epistola Baradati: de qua ante quam agamus, hic describamus, quae de eo Theodoretus postea tradidit, cum ait: Is enim Baradatus scilicet excogitavit nauas rationes exercenda tolerantia. Nam cum primùm quidem longo tempore se inclusisset in domuncula, solà diuinà fruebatur contemplatione. Illinc cum occupasset rupem eminentem, & paruam quandam arcam, nec iuste quidem symmetria corpori congruentem ex ligno construxisset: in ea vitam degebat, deorsum assidue incuruari coactus: non enim habebat altitudinem eius longiorum nisi a proportione equeuocentem: non erat autem ea compacta asseribus sed erat averta similiter atque cancelli, & erat similis fenestra, qua latiores habent ingressu laminis: Quocirca nec à pluuia erat impetribera, nec erat caeca à solis, sed vir ag, non minus admitteret, quam à alia que sunt subditio: in hoc autem solo ea superabat, quod accederet libris inclusionibus.

Cum autem longum tempus hoc modo transisset, postea egressus est cedens precibus diuini Theodoti, cui obtrigerat Pontificalis sedis Antiochenus. Sicut autem assidue manus ad caelum tendens, & vniuersorum Deum laudans, eorum corpus tunica pellicea contegebat: circa nasum aitem solum, & os reliquit modicum ingressum spiritui, ut respiraret, communem aerem excipiens, quod humana natura non potest aliter viuere. Omnem autem eum laborem sustinet, cum non sit corpore valde robusto, sed vultu durario & multo moribus obnoxio: seruens autem in animi alacritate & diuino amore incensa cogit ut laboraret qui non potest laborare. Lam verò sapientia & intelligentia ornatus, optis & interrogat & respondet, & rationatur nonnumquam illius & potentius quae Aristotelicos legere laborabat.

Cum sit autem in ipso summo virtutum fastigio, non sinit, ut arrogantiā simul offeratur spiritui, sed iubet ipsum deorsum repere eam a ipsum latu montes: sic enim, quantum sibi dignum mens cōtular, quae tunc & ardet insolentia, haec est in summa eius philosophia, cui conuocatur, ut crescendo posset meram cursum attingere. Est enim, cum inuicem priorum latraria, horum, qui victoria portis sunt gloria: Mibi autem letetur, ut eorum suffulius precibus, non

simprocal ab hoc monte, sed paulatim descendam, & meorum contemplationis voluptate explicam. haec tunc de Baradato scripsit Theodoretus, dum adhuc ille viueret: cū & Syrorum librorum sui temporis anachoretarum res gestas posteris tradidit. Reliquum verò est, ut eiusus ad Leonem ad eopreculara facta, audiuis legamus & scripta: sed prius confideremus etatem.

Qui enim sub Theodoto maiorem cursu etatis partem Baradatus (ut vidimus) confecerat, hoc tempore etate senescit valde fuisse liquet. Ad hunc igitur Baradatum (ut ex Euagrio dictum est) Leo Augustus cum dedisset epistolam, ut quid de fide in Chalcedonenis Concilio firmam sentiret, literis declararet: paruit ipse aequè ac Simeon Stylita, scripsitque ad eundem Imperatorem epistolam, quae integra, in doli facta, adhuc extat inter epistolas Episcoporum ea de re scribentium ad eundem Leonem Augustum: quae inter alia multa his verbis eundem hortatur ad insequendos haereticos, ad ipsum Leonem nomen aludens:

Audiuimus, quomodo incedant lupi super oves, & rariunt oves ab oculibus suis, & non metuant à voce pastorum: Quapropter repente, amice Leo rugies, haec tu valde terribilis, ut pro metu Leonis impetum fugientes, quod auctor praerunt, de his reddant. Sic ergo vestram facere condeseritatem, ut sicut nomen est imperij vestri, ita praedictur in toto mundo terribile pietati vestra decretum, cum scriptum sit: Sicut enim nomen tuum Deus, ita & laudatio tua. Sed & Salomon Dandi filius eius ait: Similis est ira Regis furoris leonū. Et Dominus omni potens glorificauit nomen Leonis super omnia, qua in terra sunt, ut subiacet omnes volentes extollere contra timorem Dei, &c. Subdit etiam peritans in Leonis metaphora, quod sicut leus infurexit vindex mandatorum Dei aduersus Prophetam, qui Dei praecipuum fuerat praeruaricatus, ita & ipse Leo Imperator exurgit aduersus aduersus transgressores Catholicae fidei: Sic deat (inquiens) nomen pietatis vestrae terribilis ferre praercepta in omni terra contra eos, qui praesumunt diuina mandata corrumpere. Iste enim sunt filij Timothei, qui latenter egit iniqua, &c. Post hac autem de Leonis similitudine ad eum excitandum aduersus haereticos inculcata, plura habens in detestationem perfidorum atque eorum antesignani Timothei, subijcit ex diuinis Scripturis Orthodoxae fidei confessionem sententiam Catholicae pietatis, cum exprobrationem impietatis haereticorum abijcientium Chalcedonenis Concilium eo praxit, quod nihil admittendum dicerent praeter Nicenum fidei Symbolum: meminitque de redditis ad ipsum Imperatorem litteris eodem argumentum conscriptis: pluraque discretissimè disputans & inculcans, tum quam verissimum esse declarat, quod de ipso scribit Theodoretus, ipsum fuisse sermone atque doctrinā praestantem. De tempore autem scriptae ab eo hoc autem epistolae, in fine illa habet, cum salutationem apponit: Haec cum tremore scripsi vestrae pietati Imperio, septimā & vigesimā die Augusti mensis, anno secundo Imperij, Indictione decimā, &c. Vide, qualis ac quantus anachoreta ad excitandum aduersus haereticos Imperatorum classicum occinat.

At cum plurimum sanctorum monachorum Syriam incolentium, tum Iacobitiam Syri admirabilis sanctitate viri literae in eandem sententiam ad Leonem Imperatorem datae desiderantur. Quam autem hic extiterit sanctitate eximius prolixam narrationem profectus est Theodoretus, cui ipsum cōsule: longa nimis esset digestio, cuncta de eo ab ipso descripta narrare: Inuenies quidem mira. De eodem meminit & Theodorus Lectōr in Collectaneis, & ad tollendam dubitationem, vel errorem eorum, qui putant hunc eundem esse cum Nisibeno illo Iacobo, haec ait: Sciendum est, Iacobum illum, qui miraculum hoc circa fontem & puellas operatus est, non esse eum, qui ad Eurycliam rescripta. Hic Nisibenus Constantij temporibus vixit, Verum tamen ille alius Iacobus magnus erat & clarus miraculis, sicut Theodoretus in sua historia dicit. Vnam Theodoretus magno Iacobo ad sepulchrum parauit, ipsum autem Theodoretum prius mori contigit: in eadem tamen & ipse magnus Iacobus est reconditus, haec Theodoretus: quem si legisset Nicephorus, vel aliter rem accuratius perpendisset, haud in erro-

XXIII.

d Extat

te. 2. Ch.

XXIV.

BARADATI

AD LEONEM

EP. 47

PERA. 19

XXV.

THEO. 31

ANTIOCHENUS

DE BARADATO

AD LEONEM

EP. 47

PERA. 19

XXVI.

THEO. 31

ANTIOCHENUS

DE BARADATO

AD LEONEM

EP. 47

PERA. 19

XXVII.

THEO. 31

ANTIOCHENUS

DE BARADATO

AD LEONEM

EP. 47

PERA. 19

XXVIII.

THEO. 31

ANTIOCHENUS

DE BARADATO

AD LEONEM

EP. 47

PERA. 19

XXIX.

THEO. 31

ANTIOCHENUS

DE BARADATO

rem lapsus esset, vt diceret * Iacobum hunc Syrum, ad quem Encyclicam Leo scripsit, fuisse Iacobum Nisibenum, quem longe ante hac tempora constat ex hac vita migrasse.

XXVI. Quod verò spectat ad circulares datas literas ad eos, qui erant in Syria, monachos prestantissimos: haud putandum praeterisse Leonem Augustum alios sanctissimos viros in alijs prouincijs agentes: sed ipse Euagrius patriâ Epiphaniensis proximorum tantum meminit sanctorum virorum, ad quos scripsit Imperator: cum haud dubium esse debeat, ad alios aliarum prouinciarum celebres sanctissimos anachoretas ipsum eadem in causa dedisse literas, praecipue verò ad eos, qui incolebant Syriam Palaestinam, vt inter alios ad magnum illum Euthymium, & ceteros superius nominatos monachos celeberrimos, itemque ad admirandum illum Auxentium degentem in Bithynia aequè sanctissimum virum, quem alius confirmasse suo elogio sub Marciano Concilio Chalcedonense, superius dictum est. Rufus etiam scripsisse ad admittibilem Danielem Styliam, probè notum Constantinopolitanis, & in primis Anatolio eius ciuitatis Episcopo, quem antea aegri valetudine laborantem curarat, nemo iure poterit dubitare. Sicigitur voluit Leo Augustus contra omnem aduersantium haereticorum calumniam sacrosanctum Concilium Chalcedonense in omnibus custoditum ac veluti munitioibus obfirmatum, vt sic eos penitus obstruant occulderet impietati.

XXVII. Hoc item anno (vt superius diximus) defunctus est Basilus Episcopus Antiochenus, omnium nimirum eius sedis secundo, in cuius locum fuit subrogatus Acacius, sub quo hoc praesenti anno memorabilis clades accidit ex terremoto Antiocheno. Tradit autem sub anni fequentis Consulibus Marcellinus, cladem hanc scriptam fuisse ab Isaac eius Ecclesiae presbytero, viro discreto, ait enim: *Isaac Antiochenus Ecclesiae presbyter scripsit Syro sermone multa, praecipue aduersus Eutychianos & Nestorianos: ruinae quoque Antiochiae elegiacae carmine plausit, quem admodum Ephraem monachus Nicopedaesolusum. haec Marcellinus: eadem quoque Gennadius.* Sed audi de eodem terramoto Antiocheno haec dicentem Euagrius:

XXVIII. *Secundo (inquit) anno Imperij Leonis ingens terramoto & conuulsio Antiochia accidit: ante cuius initium quidam e populo eius iam vrbs satis supra modum insanire & omnem bellinam feritatem superare visisset, quasi proaemum eiusmodi cladi vrbs praeparata. haec ipse. Sed quod dicitur computans annos à ciuitate illa condita vsque ad praesens tempus, numeratque annos sex supra quingentos, errorum putamus in numerum irrepisisse: cum ciuitas illa (vt auctor est Eusebius in Chronico) condita sit anno duo decimo Seleuci, qui regnare cepit eodem, quo mortuus est Alexander, anno, Olympiade centesima quarta; praesens verò annus ponatur sub Olympiadi trecentesima nona anno secundo. Cum autem idem ibi tradat, id factum esse hoc anno secundo Leonis Augusti, cum aetatis annum ageret quinquagesimum sextum; planè indicat ipsum creatum Imperatorem anno suae aetatis quinquagesimo quarto.*

XXIX. Sed vnde tanta vrbi Antiochenae clades? Non aliunde quidem ea mansisse videri potest, quam ex impietate haeretica prauitatis. Consertam sane fuisse ciuitatem illam Apollinarianis & Nestorianis, qua dicentur inferius, demonstrabunt. Etenim neque ex hac tam ingenti clade, ab te scoria, Ecclesia illa purgari valuit. Quod enim Nestorius ibi degens, malum semen ibidem seruit, sub Ioanne Nestorij fauore in messem creuit, & secundo prouentu est congregatum in horrea impietatis. Sicigitur non fera vindicta fuit Antiochenis magna ex parte haeretici de prauitatis.

XXX. Sed prosequamur de eodem terramoto Euagrii narrationem: quem cum ipse anno secundo Imperatoris accidisse tradat, id factum dicit decimaquarta die mensis Septembris, hora quarta noctis: lugubre planè spectaculum praebens, terrorem ingentem spectantibus & horrorem incutiens: cum non vna ciuitas, sed machina ipsa mundi videretur penitus ruitura: *Hic quidem (inquit) omnes ferè a-*

*des vrbs noua disturbauit: qua vrbs à multo hominibus incolebatur, nullaque eum pars deserta fuit, aut neglecta, sed tota Imperatorum magnificentia, aliorum aliorum in ea re superare contententium, exquisitè elaborata constructaque. Quinciam prima & secunda Palatii domus delecta, glajstantibus vna cum adiuncto balneo, quod cum ante nulli fuisset vsui, iam dum in eadem calamitate necessario propter clades, qua reliquis balneis obtigerunt, ciuitati abluenda inferuuit. Eius etiam porticus ante Palatium, & locus, qui Tetraphylon dicebatur, & turris Cirij prope ianuam: & quaedam etiam porticus ex illis egredientes, aliqua in partem balnearum Traiani, Severi, & Hadriani concussit, diruitque: aliam quoque viciniam, qua Ostracina dicitur, vna cum porticibus, & Nymphaeum (sic eum nominatur) prostravit: quorum singula accurate à Ioanne Rhegore narrantur. At parè, cum ciuitati de tributu mille auri talenta ab Imperatore esse condonata, tum ciuibus etiam veltigalia, qui ea clade affligerant, tum denique ab eodem curam de publicis adificijs respiciendis esse susceptam. haec tunc de his Euagrius. addit Nicephorus: *Et tempore Thraciae etiam & Hellepontus, Ioniam omni, & qua vocantur Cyclades insulae, conuersi sunt, adificia verò plura in Gnidò & Coo collapsa, dirutaque Cyzicum in Helleponto positum terramoto, sub anni sequentis Consulibus Marcellinus narrat.**

Inter haec autem contigit, vt sanctiori Antistite Constantinopolitana Ecclesia ornaretur, Anatolio sub lato medio, qui hoc anno, cum iam sedisset annos octo & triduum mensis, ex hac vita decessit. Quis autem iste fuerit, Dei iudicio relinquatur iudicandum: illud constat, non per portam ingressum, sed aliunde in ouile ouium ascendisse, cum ab interese chorò sanctissimi Flauiani Dioscuro fuerit Episcopus successor indignissimus ordinatus: scimus pariter eundem saepe sepius diuersis ex causis redargutum fuisse à sancto Leone Romano Pontifice, maculatamque potissimum tolerantia haereticorum, quos adscitos inter clericos, opus fuit iussione eiusdem sancti Leonis expelli: vt non sit mirum, si tanto fasti praesidio idem haeretici in Aeternum in Oriente. Ceterum ipsum videri voluisse Catholicam, ex scriptis ipsius satis liquidè constat: verum vt qui magnam cum Dioscuro olim inijsset familiaritatem, cui se sedem illam acceptam ferebat, haud aduersus haereticos (vt par erat) ardore Catholicæ fidei infurexit.

Leo etiam Imperator, defuncto Anatolio, omnem adhibuit diligentiam, vt vir pius nulla suspitione labefectus, omnique macula purus, sanctus, atque doctus illi subrogaretur Episcopus. Cumque in hoc non nihil esset collaboratum, rem ipsam Deo gubernante, ex sententia accidit: vt virtutibus insignis Gennadius eligeretur Constantinopolitanae Ecclesiae Episcopus, de cuius electione haec Theodorus: *Mortuo Anatolio, Gennadius Ecclesiae presbyter eligens, suffragatore Acacio orphanorum nutritore. Designauit autem Gennadius Marcianum Oeconomum, ad Ecclesiam, relictis Catharorum scilicet, translatum: qui mox atque Oeconomus effectus, quae in vnaquoque Ecclesia offerbantur, ab eum loci clericis auferri decreuit, donec magna Ecclesia cuncta thesauciperet: haec Theodorus de Marciano Oeconomio; eadem verbis illis dilucidius apud Nicephorum. Constatque (inquit) vt quae in Ecclesia quaeuisque loco muneris offerrentur, ea vt loci cuiusque clerici ferrent: cum ad id tempus Ecclesia Catholica, seu vniuersalis, dona huiuscemodi omnia tulisset. planè significans, vt suprà maiorem Ecclesiam oblationes aliarum minorum sibi subditarum Ecclesiarum, sub Gennadio verò factum, vt quique clerici suarum Ecclesiarum oblationibus fruerentur, ita cohibente auaritia primariae Ecclesiae ministrorum, subiectarum sibi Ecclesiarum oblationibus inhiantium.*

Inualuerat quidem mirum in modum in illa Ecclesia auaritia, sed & creuerat simoniaca labes: quam anno sequenti cum Synodali Imperiali decreto excusam esse, suo loco dicturi sumus, vbi agemus de Concilio prouinciali Constantinopoli eo tempore congregato praesentibus Apostolicae sedis legatis. Simulac enim Gennadius thronum illum conscendit, ad sananda illata vulnera ab haereticis, tum à prauis clericis labefactantibus

XXXI. ANATOLIO EPISCOPO C O N S T A N T I N O P O L I T A N O.

XXXII.

e Theod. Lect. Col. lib. 1. GYNAEIVS EPISCOPIVS CONST. E. LICITVS. ac Quae. Nicoph. lib. 1. c. 22.

XXXIII.

Ecclesiasticam disciplinam, adiecit animum; simulque ad impurum illum in usorem Ecclesie Alexandrinę pellen- dum, vñ cum legatis Apostolica sedis à Leone Pontifice missis, omne studium curamque prudenter adhibuit. Ad hæc autem omnia præstantia, Concilium insequentem annum Constantinopoli celebrandum indixit, de quo suo loco dicendum.

XXXIV ANASTASIUS EPISCOPVS HIEROSOLYMITANVS A EXIENS APUD SIRACUSAS 20. IANUARII.

Hoc eodem anno secundo Leonis Imperatoris (vt antio superiori dictum est) in locum Iuuenalis Hierosoly- morum Episcopi successit Anastasius ex presbytero illius Ecclesie vasorum custode: ordinatus quidem, se- cundum Apostolum, præcedentibus prophetijs. Quam- uis autem hæc fuerint, accipe à Cyrillo in rebus gestis S. Euthymij Abbatis ab eo confectis, qui ait: Sequenti autem anno Iuuenalis quidem Patriarcha, XLV. anno eius Patriarcha- tus, ex hac vita excedit: Anastasius vero compuni omnium suffra- gio ad fidem illius promotus, de quo Euthymij fuerunt prædi- ctiones, & de eo vera promissiones. Quarum uisitam recordatus Phidium, qui in Lauram cum ipso accesserat, & illas audierat præ- dictiones, orabat diaconum, & rursum ad magnum illum mittit Euthymium vñ cum custode Crucis, & propheta significans euen- tum, & rogans, vt sibi permitteretur ad eum descendere. Is autem hæc dat responsa: Ego quidem semper desidero vestrām videre per- fectionem, & sic lucrum consequi spirituale: sed prior quidem ve- stræ aduentus erat ab omni turba remotus, & separatus ab omnibus negotijs: nunc autem vestri magistratus magnitudo dat vobis alium locum & ordinem, Deo ita volente, quam obrem longè meam supe- rat imbecillitatem vestra scilicet presentia. Rogo ergo te, ne amplius vixeris hoc iter suscipiendo: sin minus, ego quidem te venientem prompto & alacri animi studio accipiam; & deinde necesserit, vt non posim alios amplius repellere, nec potero amplius deinceps hic videri, vt qui ab eorum, qui accedunt, hic sim comprimendus mul- titudine. hæc ad Anastasium Patriarcham S. Euthymius; cuius de eo præcedentes prophetias, quas te cupete scio, lector, ex eodem auctore hic describamus.

XXXV FR. DI- CTIONES EUTHYMIUS EPISCO- PATY A NASTASII.

Euthymium (inquit Cyrillus) videre valde desiderabat Ana- stasius, cuius fidei credita erat custodia sacrorum vñ Græcum sancta Resurrectionis Ecclesie, erat quæ Coræpiscopus, fuit, simul discipulus & imitator S. Passarionis. Cum ergo teneretur tanto eius viden- di desiderio, Phido Ioppæ Episcopo, & Cosine, cuius munus erat cu- stodire Crucem illam pulchram comminuat cupiditatem. Cumq; eos assumpsisset, quoniam etiam quos, Phidum Phidi Episcopi nepotem (erat autem is adhuc atate iuuenis, & in choram lectorum coopera- tus, qui etiam Cyriaco hæc tradidit & narravit) cum is proficiscer- tur ad magnum Euthymium. Postquam autem fuerunt iam prope Lauram, ab alijs quidem cum nondum peruenisset, ignorabatur, Euthymio vero arcano quodam modo aperuit Spiritus. Cum verò statim vocasset Lauræ economum Chryssipum: Sine, inquit, tibi parata, que super ad recipiendos hospites necessaria; Ecce enim simul cum fratre tuo ad nos veni etiam Patriarcha. Cum autem ipsi iam a duentesset, diuiniore quidam contemplatione magnus correptus Euthymius colloquebatur & adserbat cum Anastasio, tanquam cum Patriarcha Hierosolymorum, atq; qui adstant quidem omnes admirabantur.

XXXVI EPISCOP HIEROSOLYMO- RVM HV MILISVS STITVS.

Chryssipum verò quos, ipse obstupescens, & ad aurem se incli- nans Euthymij: Sed non est, inquit, apud nos Patriarcha, & vene- randa Pater & hic autem est sacrorum vasorum custos Anastasius. Vides quoniam sit eius vestitus ostendens tui vestes: ea autem e- rant splendide & serice: quas quiescem (inquit) non est sui Hieroso- lymitanum Patriarcham induere. Ad imitationem enim primi- tiuus Ecclesie Episcopi, qui iudone tantum simplici induebatur, sancti Iacobi fratris Domini, & in ipsius Do- mini in eo loco crucifixi memoriam, factum est, vt Hierosolymitani Episcopi haud circumspicere vestiti incede- rent, sed viliori habitu, quam illius Ecclesie clerici, qui se- ticis etiam (vt vides) vtrebantur indumentis. Sed pergit Cyrillus: Cum aliquo autem tempore se reuolueret fenestras, & re- luti ad se redisset: Sed mihi crede, sit, inquit, hunc vidi candidè veste indutum, & quali decet indui Patriarcham, & existimo me non esse deceptum. Sed quod Deus presciscit, id ad finem quoque de- ducit. Sunt enim eius chrysmata minime perueniente. Ille ergo hæc quidem dixit, multi audientibus; & consecutus fuit rerum euentus, hæctenus de his tibi.

XXXVII.

Hoc item anno, quo primus Gennadij Constantinop.

Episcopi numeratur, facta est translatio reliquarum lan- ctæ Anastasie martyris, impulsu Marciani Oeconomus Gennadio id suadente Leoni Imperatori, collocata que sunt in Ecclesia ab eodem Marciano nobiliter erecta. Co- stantinopoli super ædiculam Anastasie, ita nominatum locum illum, vbi primum hospitatus S. Gregorius Nazia- zenus prosternam fidem erexit, vnde Anastasie nomen accepit, id ipsi Gregorio diuino reuelante Spiritu, fore al- liquado, vt ædificula illa in basilicam ingentem confurge- ret. Hæc quidem facta esse hoc anno non superiori primo Leonis Imperatoris (vt vult Cedrenus) ideo affirmamus, quòd contenti Theodori, Nicephori, & aliorum, eam translationem factam liquet sub Gennadio Patriarcha. De ipsius autem templi dedicatione agemus anno se- quenti.

IESV CHRISTI Annus 459.

LEONIS PAP. LEONIS 3. IMP. MAIORIS. 20.

CHRISTI annus quadringentesimus quinquegesi- mus nonus nouis aperitur Consulibus Quincimere at- que Patriarchis Constantinopoli, presentibus Aposto- lica sedis legatis, exoptatum diu à Leone Imper. celebra- tum est Concilium, non quidem æuenticum, vt pete- bat, ad quod omnes conuocarentur Episcopi, sed ex pro- ximis tantum prouincijs, Gennadio adnente Constanti- nopolitane sedis Episcopo, fidei Catholicæ & Ecclesiasti- cæ disciplinæ acerrimo vindice atq; custode: qui inter al- ias deformitates cum natus esset Ecclesiam illam simo- niacæ labe deturpatam, ad eam penitus euellendam, ali- que prauos mores extirpandos. Synodum colligi festina- uit. Interfuit huic Synodo numerus septuaginta trium Ep- iscoporum, presentibus que fuisse (vt dictum est) Apostoli- cæ sedis legati à S. Leone missi (cum anno superiori Im- perator eos expectasset) Domitianus atque Geminianus Ep- iscopi, quos constat Constantinopoli vique ad sequentem saltem annum comoratos esse, prout licet à S. Leonis Pa- pæ ad eundem Gennadium datæ declarantur.

L. CONCILII CONSTANTINOPOLITANI NOTUL.

Peruenit quidem huius Synodi Acta, vt non nisi ca- non vnus aduersus Simoniacos datus reperiri possit. Actū verò in ea esse de abolenda penitentijs Eutychniana hæresi nulla potest esse dubitatio. Etenim ipse Leo Augustus eius rei causâ experierat præsentiam S. Leonis Romani Ponti- ficis: quam cum obtinere minime licuisset, vt saltem lega- tos è Latere ipse mitteret, exorauit: quibus missis, eam ab eodem S. Leone non valuerit impetrare, vt euenientia Synodus haberetur, egit tamen, vt ex finitimus saltem prou- incijs Concilium coereretur. Vbi autem conuenire Pat- res, ex more primum omnium actum esse de firmando fidei decreto in Chalcedonenis Concilio edicto, quod fre- quentibus iactibus hæreticis concuteret atque penitus disij- cere conabatur; recitataque ibidem fuisse omnes episto- las illas cum ab Episcopis Orientis, tum etiam à sanctissi- mis anachoretis confirmatas, in primis verò Romani Pon- tificis literas eopargumto anno superiori datas, omnes pu- to cogitentent absque aliqua controuersia cum (vt dictum est) ea potissimum ex causa hæc fuerit Synodus con- uocata. Sed quòd ipsa Acta Synodalia, quæ hæc ostende- rent, perierunt. Illud saltem vnum, quod Synodi huius frag- mentum superest, recitamus, relictum tanquam fortem artem ad demolendas simoniacas molitiones: sic enim se habet, que tunc ab eadem Synodo scripta est epistola Circularis: Religiosissimo & sanctissimo in sacris ministris N. Genna- dius, & qua in Christi amante regia ciuitate Constantinopoli coa- dia & sancta Synodus.

II. SYNODI NOTUL.

III. QUID AD PARSVM II.

Cum Dominus & Deus Saluator noster Iesu Christus suis di- scipulis Euangelij prædicationem credidisset, eosq; per diuersum terrarum orbem inter homines ad docendum misisset: aperte in-

III. QUID AD PARSVM II.